

עפ"ג 19/12/67628 - מדינת ישראל נגד שי שושנה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעערורים פליליים
עפ"ג 19-12-67628 מדינת ישראל נ' שי שושנה (אסיר) 11 פברואר 2020

בפני הרכב כבוד השופטים:
ו. גריל, שופט עמידה [אב"ד]

כ. סעב, שופט
ש. שטמר, שופטת עמידה

המעוררת:

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)
עו"ז ב"כ עזה"ד שרון אייל

נגד
המשיב:
שי שושנה (אסיר)
עו"ז ב"כ עזה"ד בוריס שרמן
באמצעות הסניגוריה הציבורית

הודעת ערעור מיום 29.12.19 על גזר-דיןו של בית-משפט השלום בחיפה (כב' השופט זאייד פלאח) מיום 19.11.19 ב-
ת"פ 19-09-63044, לפי נדון המשיב (יליד 1998) לארבעה חודשים מאסר בפועל וכן הופעל במצטבר
מאסר מותנה בן שישה חודשים, ואילו שאר המאסרם המותנים הופעל בחופף, כך שבמשך הכל נגزو על
המשיב 10 חודשים מאסר בפועל בגין ימי מעצרו מיום 16.9.2019.

פסק דין

א. בפנינו ערעור על גזר-דיןו של בית-משפט השלום בחיפה (כב' השופט זאייד פלאח) מיום 19.11.19 ב-
ת"פ 19-09-63044, לפי נדון המשיב (יליד 1998) לארבעה חודשים מאסר בפועל וכן הופעל במצטבר
מאסר מותנה בן שישה חודשים, ואילו שאר המאסרם המותנים הופעל בחופף, כך שבמשך הכל נגزو על
המשיב 10 חודשים מאסר בפועל בגין ימי מעצרו מיום 16.9.2019.

בנוסף, נגزو על המשיב 3 חודשים מאסר על-תנאי למשך 3 שנים מיום שחררו.

כמו- כן, הוארך תוקף ההתחייבות הכספיtas בסך 4,000 ל"נ למשך 18 חודשים נוספים, ואילו ההתחייבות הכספיtas
על סך 1,000 ל"נ הופעלת ונקבע, שעל המשיב לשלם סכום זה באربعה תשלוםיו שווים ורצופים.

ב. הנסיבות הדריכות לעניין הין בתמצית אלה:

בתאריך 16.9.19 בשעת דיון באולם כב' השופטת שושנה פינסוד-כהן בבית משפט השלום בעכו, הפריע המשיב במהלך הדיון, לא נשמע להוראות בית-המשפט, והזהר על ידי בית-המשפט שאם לא ישמע פעם נספת להוראותינו, יתנהל הדיון בהעדרו, אך המשיב המשיך בדרכו. או אז, הורה בית-המשפט למאבטח להוציא את המשיב מן האולם.

משניגש המאבטח למשיב וביקש להוציאו מן האולם, סירב המשיב ואוזי קרא המאבטח לשני מאבטחים נוספים, ואלה ביחד הוו למשיב ליצאת מן האולם ולעזוב את כותלי בית-המשפט.

המשיב פנה אל אחיו, בנסיבות המאבטחים, ו אמר לו כי: "**בוא הולך להיות בלางן אchosרמותה**", ולא נענה להוראות המאבטחים לעזוב את כותלי בית-המשפט.

כמו- כן איים המשיב על המאבטחים באומרו כי: "**חכו אני הולך להביא כליכם ואני אראה לכם**", והחל לروع לעבר דלת היציאה של בית-המשפט ועצב את המקום.

כעבור מספר דקות חזר המשיב אל רחבה בית-המשפט וניסה להיכנס לכותלי בית-המשפט, ואולם, אחיו אחיז בו ומונע ממנו זאת. באותו נסיבות פנה המשיב באופן מאיים לעבר אחד המאבטחים וצעק לו: "**בוא**". בתגובה השיב המאבטח למשיב: "**אל תאיהם עליינו, אם תאיהם אתה תיעזר**", ואוזי איים המשיב על המאבטח באומרו כי: "**אני לא מאיים, אני מקיים**", והתקרב אל המאבטח בצורה מאימה תוך שהוא צועק ומתלהם.

המאבטח מצדו הודיע למשיב על מעצרו, וביחד עם מאבטח נוסף הם א Zukן את המשיב תוך שהוא מתפרק ומשתולל.

לאחר שהמשיב נעצר והוביל אל כותלי בית-המשפט על ידי המאבטחים, נפלה מרגלו של המשיב סכין מתקבעת שאורך הלbab שלה כ-9 ס"מ.

בהמשך לנסיבות אלה המשיב במעשהיו, תוך שהוא משתולל, צועק ומקלל את המאבטחים שהובילו אותו והושיבו על ספסל בטור כותלי בית-המשפט - הסגנון הפנה לסרטון מצלמות בית-המשפט ואף הציגו בפניינו.

ג. טענת המדינה, כי במעשהיו אלה איים המשיב על המאבטחים בפגיעה שלא כדין בגופם, בשלומם וחירותם, מתוך כוונה להפחידם /או להקניטם, ובនוסף, החזיק המשיב בסכין מחוץ לתוחם ביתו או חצירו מבלי שהוכיח כי החזיק את הסכין למטרה כשרה.

לפייך ייחסה המדינה למשיב עבירה של איומים לפי סעיף 192 של חוק העונשין, התשל"ז-1977, והחזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) של חוק העונשין.

ד. בישיבת בית-משפט קמא מיום 19.11.19 אישר המשיב, שהוא מבין את כתב-האישום ומודה בו, ולפייך

הורשע המשיב בעבירות המוחסנת לו בכתב-האישום.

בישיבה שהתקיימה בבית משפט קמא ביום 26.11.19 הגיש ב"כ המדינה את גילוין הרשותוי הקודמות של המשיב וצין, כי לחובתו ארבעה מאסרים על-תנאיatri ברי הפעלה בסך מצטבר של 15 חודשים, וכן התחייבות כספיות בסך מצטבר של 5,000 ₪, האחת בסך 1,000 ₪ והאחרת בסך 4,000 ₪.

ב"כ המדינה הפנה לסעיף 58 של חוק העונשין וצין, כי בהתאם לאמור בסעיף מי שהוטל עליו עונש מאסר בשל עבירה נספת והופעל נגדו עונש מאסר מותנה, ישא בשתי התקופות זו אחר זו אלא אם קיימים טעםם שיירשמו, וברירת המחדל להפעלת עונשי מאסר על-תנאיatri היא שאלת ירוצה במצטבר.

כמו- כן הפנה ב"כ המדינה לפט המאסרים של המשיב.

ב"כ המדינה עמד על החומרה הקיימת במעשים בגינם הורשע המשיב, דהיינו, החזקת הסכין והאיומים נעשו בהיכל בית-המשפט, כשהמאויימים הם המאבטחים, והדבר נותן משנה חמורה לנשיבותו של התיק.

ב"כ המדינה הוסיף, כי בדרך כלל המתחם שהמדינה טוענת לו בתיקים מסווג זה מתחילה מאסר מותנה, אך בנסיבות שתוארו עמד ב"כ המדינה על-כך שהמתחם ינוו החיל מספר חדש מאסר בפועל ועד 12 חודשים, וכן ביקש להפעיל במצטבר את כל המאסרים המותניםatri ברי הפעלה בגין הרשותוי הקודמות של המשיב. כמו- כן הדגיש, ב"כ המדינה, שהסכין שהכניס המשיב לבית המשפט היה בעל אורך של 9 ס"מ, והוא החזק את הסcin בטור כותלי בית-המשפט.

הסגור טען בפני בית-משפט קמא, כי בהתאם לסעיף 58 של חוק העונשין, מי שנדון למאסר בפועל בבית המשפט מורה על הפעלת המאסר מותנה, ישא הנשם את המאסר המותנה שהופעל במצטבר לעונש המאסר בפועל שיטול עלייו, ואולם החוק שותק לגבי הפעלת מספר מאסרים מותנים.

הסגור הפנה להוראת סעיף 45 של חוק העונשין, לפיו מי שמרצה מאסר ונדון למאסר נוסף הכלל הוא שהמאסרים ירצו בחופף. אמנם, כך ציין הסגור, שני הכללים אינם במישרין על נסיבות המקהלה, ואולם במסגרת שיקול הדעת שمفועל בית-המשפט אין להתעלם מטיבם וממהותם של המאסרים המותנים, בגין מה הוטלו, וכמה זמן חלף מאז הטלתם.

אין בית-המשפט יכול לאפשר מצב שהעונש הכללי שיטול יהיה עונש בלתי מידתי בהתחשב בנסיבות העבירה.

הסגור הוסיף, שב"כ המדינה מבקשת להפעיל במצטבר את ארבעת המאסרים המותנים המסתכניםים ב-15 חודשים מאסר. ואולם, לטענת הסגור, כשקוראים את כתב-האישום וצופים בקליטת האירוע, המסקנה היא שעונש כפי שבקשת ב"כ המדינה להטיל (4 חודשים מאסר בתוספת הפעלה של 15 חודשים מאסר מותנה) הוא

עונש שאינו הולם את נסיבות האירוע.

הסגנור ציין, שב"כ המדינה אישרה, כי במקרים מעין אלה עותרת המדינה בדרך כלל לטווח ענישה המתחילה ממאסר מוותנה, אך מכיוון שמדובר במאבטחים, ומשי העבירה התרבצעו בבית המשפט, עמדת המדינה היא שטוחה הענישה אמור להתחיל מספר חדש מאסר בפועל, ואולם, כך טוען הסגנור, עמדתו זו של ב"כ המדינה שגיה.

הסגנור מפנה לכתב אישום אחר שהוגש כנגד המשיב עצמו בגין איומים, ובו נגזרו עליו שלושה חדשים מאסר על-תנאי וקנס של 500 ל"נ, למרות שבאותו מקרה מדובר היה באוימים כלפי עובד סוציאלי בכלא, ואילו בעניינו, מדובר על איומים מרומים.

הסגנור הוסיף וטען, שמתוך הענישה ההולם בין האירוע עצמו אמור להתחיל במאסר מוותנה לפי המדיניות הרגילה של התביעה ועד למספר חדש מאסר בפועל שאוטם ניתן לרצות בעבודות שירות, הוואיל ואין דבר חריג בתיק זה, מה גם שלא נטען שהמשיב תקף את מי מבין המאבטחים.

איומים של המשיב, כך ציין הסגנור, הם איומים מרומים על המאבטחים, ובונוסף עבירה של החזקת סכין, הגם שבחקירתו טען המשיב, שהוא כלל לא זכר שיש לו סכין, ועוד הדגיש הסגנור, שהסכין לא הוחזקה על ידו בתוך-כותלי בית-המשפט. המשיב, כך נטען, נעצר, נלקח בכוח אל תוך בניין בית-המשפט ובדרכו מחוץ לכותלי בית-המשפט אל תוך הבניין, נפלה הסכין, בכניסה לבניין.

ኖכח כל אלה טען הסגנור בפני בית-משפט קמא, שטוחה הענישה אמור להתחיל במאסר מוותנה ועד למספר חדש מאסר בפועל או בעבודות שירות. הסגנור הוסיף, שהמשיב בן 22, ומנהל מערכת יחסים זוגית עם צעירה שנכחה באולם בית-המשפט. את העבירות ביצע המשיב לאחר דיון מאוד טען ומאוד סוער בתיק אחר שמתנהל כנדגנו, שבו העידה אמו לחובתו. המשיב עבר באותו יום, כך נטען, חוויה מאוד קשה וטריאומתית. אמו הוכרזה כעדת עוינת ונחקרה בחקירה קשה. המשיב היה בסערת רגשות נוכח העבודה שאמו עוברת חקירה שאינה ראה המשיב כחודרנית ומשפילה, ועל רקע זה הוא ביצע את העבירות שפורטו בכתב-האישום.

עוד הוסיף הסגנור, שהמאבטחים עצם לא חשבו שאמירת המילים כמפורט בכתב-האישום מצדיקה לעזר את המשיב או לעכב אותו, הוא יצא את כותלי בית-המשפט ואיזה התקרב בחזרה אל הכניסה לבניין, אך לא נכנס פנימה. ההסבר לכך הוא, כך טוען הסגנור, שבעזם שהמשיב יצא את בית-המשפט, נשארה קסדת האופנו שאותה הוא הגיע לבית המשפט, בפיקודו בכניסה לבניין בית-המשפט, וכן גם תריסים גז פלפל.

לטענת הסגנור, חזר המשיב כדי לקחת בחזרה את רכושו, והתרחש האירוע עם המאבטחים שהחליטו לעזר אותו, אז נמצאה הסcin.

באשר לנسبותיו האישיות של המשיב טוען הסגנור, כי אבי סבל מהתמכרות לאלכוהול וסמים, והמערער סבל

מגיל צעיר מתנאי מחיה ירודים, שהה במשפחה אומנה עד גיל 13 ושהה במספר פנימיות ובמסגרות שונות. הסגנון הוסיף וציין, כי המערער ריצה עונש מסר בהיותו קטין, וכמעט כל הרישום הפלילי שלו הם המאסרים המותנים שבית המשפט התבקש להפעיל במצבו.

לטעמו של הסגנון, דרגת חומרתו של העבירות נשוא הרשעות הקודמות אינה גבואה ביותר, מדובר במעשים שבוצעו על ידי אדם צעיר, ובחלק מן המקרים אף בהיותו קטין, ללא הפעלת שיקול דעת.

noch כל האמור, טען הסגנון בפני בית-משפט קמא, ראוי להפעיל את המאסרים המותנים בחופף זה לזה, וככל שבית המשפט יטיל עונש מסר בפועל בגין התקיק הנוכחי, אז החפיפה אמורה להיות חלנית לפחות למאסר זה.

הסגנון גם ציין, שהמשיב נטל אחריות למשעו בהזדמנויות הראשונה, נמנע מלנהל הליך הוכחות. עוד טען הסגנון, שבמהלך האירוע או אחריו, הותקף המשיב, הגם שהוא לא היווה סכנה, על ידי המאבטחים כשהוא אזוק ויושב על הספסל בתוך בית-המשפט, אך המאבטחים אף לא נחקרו באזהרה, הגם שהאירוע מועד בנסיבות האבטחה.

בסיכום הדברים ביקש הסגנון, להסתפק בהפעלת המאסרים המותנים בחופף זה לזה, דהיינו, שישה חודשי מאסר בפועל, ולהימנע מההפעיל את ההתחייבות הכספייה של 4,000 ₪ בשים לב לכך שהמשיב מריצה עונש מאסר.

. ז. ב"כ המדינה הפנה בתשובה לטיעוני הסגנון ל-ע"פ 16/2336 **מוזאריב נ' מדינת ישראל** (14.12.17) בציינו, שבאותו מקרה התקבל ערעור המדינה ובית המשפט העליון ציין, שככל שיש חפיפה בין המאסרים על-תנאי לבין הפעולות שלהם, יתמוך הדבר בהצטברות העונשים.

. ח. המשיב עצמו נשא אף הוא את דבריו בפני בית-משפט קמא, הדגיש שהוא עבר חיים לא פשוטים, והוסיף, כי נטל אחריות מתחילה האירוע, וכי הוא הביע חרטה על התנהלותו הן בתוך בית-המשפט והן על חזקת הס씨, וכן ציין, שבמהלך כל השנים שבהן הוועמד לדין בפני בתי המשפט ביקש לקבל טיפול לשילתה בנסיבות, אך בקשתו לא נענתה.

המשיב ביקש מבית משפט קמא, כי יוטל עליו מאסר ברף הנמור ביותר, וחזר והביע את צعرو, והוסיף, שבസר הכל ביקש לחזור וליטול את החפצים שהפקיד בכניסה לבית המשפט.

עוד פנה המשיב לנציגי המשמר שנכחו באולם בית-המשפט, הביע בפניהם את צعرو, ציין, שהם עושים עבודה טוביה ולא הייתה לו כוונה לפגוע בהם.

. ט. בגזר-דין נושא הערעור ציין בית-משפט קמא כי דבריו של המשיב בתום הדיון המשפטי הותירו רושם של

אדם שקיבל אחריות על מעשיו, מודע לחומרתם ולאיסור שביהם, מצטרע על כל מה שעשה ומבטיח שלא ישוב למבצע מעשים אלה.

גם בפניהם של המשיב לאנשי משמר בית-המשפט שנכחו באולם הדינומים, הצער שהביע בפניהם, והתחייבותו שלא לחזור ולבצע מעשים אלה, ראה בית-משפט קמא חשיבות שיש בה כדי להעיד על קבלת אחריותו המלאה של המשיב על מעשיו.

בית-משפט קמא הוסיף וצין, שבמעשיו פגע המשיב בשלטון החוק, מושאים על משמר בת-המשפט בתוך כותלי בית-המשפט, ומידת פגיעתו היא בינוינה.

בקביעה מתחם הענישה הביא בית-משפט קמא בחשבון את העדר התקנון שקדם לחלק הראשון של העברות שהתרפער המשיב באולם הדינומים ויצא ממשם, ואולם לאחר מכן חזר המשיב לבית המשפט, אימם על המאבטחים, החזיק סכין, וכפי שמצוין בית-משפט קמא, בפסקה 7 של גזר הדין: **"ולחלק זה היה תכנון"**.

בית-משפט קמא הביא בחשבון, שאחריותו של המשיב לביצוע העברות היא מלאה, וכן לפקח בחשבון את הנזק שנגרם והוא צפוי להיגרם מביצוע העברות, את הנسبות שהביאו את המשיב לביצוע העברות, כולל אלה שננטענו על ידי הסנגור, לרבות הבנתו המלאה של המשיב למעשיו, והגיעו לכל מסקנה שמתחם הענישה ההולם מתחילה בשלושה חודשים מאסר בפועל ומשתים ב-12 חודשים מאסר בפועל.

באשר לענישה בתוך המתחם הביא בית-משפט קמא בחשבון נסיבות שאין קשרות לביצוע העברות ובכלל זה: הפגיעה של העונש במשיב, בין היתר בהתחשב בגילו (יליד 1998), וכן לפקח בית-משפט קמא בחשבון את נסיבות חייו הקשות של המשיב, כעולה מדברי הסנגור, והפנה להרשעותיו הקודמות בגין עברות אiomים, אלימות ועבירות נוספות.

חרף גילו הצער ריצה המשיב בחמש הזדמנויות קודמות מאסרים בפועל המצתברים ייחדי ל-5.5 שנים מאסר בפועל, הגם שהמשיב טרם הגיע לגיל 22, וארבעת המאסרים המותנים שהוא תלויים ועומדים כנגדו לא הרתיעו.

מצוין בית-משפט קמא, כי לדבריו המשיב הוא לא זכה עד היום לטיפול בשליטה בכעסים והגעה העת לשיקם את המשיב ולגרום לו שלא לחזור ולבצע מעשים פליליים.

יחד עם זאת מוסיף בית-משפט קמא, שהוא אינו קובלע שהמשיב השתקם, והוא אף אינו קובלע שקיים סיכון של ממש שהמשיב ישתתקם, ולכן אין לדעת מן הסוף התחתון של מתחם הענישה. ואולם, נוכח רצונו של המשיב להשתתקם, המליץ בית-משפט קמא בפני שליטונות שב"ס לשלב את המשיב בתוכנית שיקומית כדי לשלוט בכעסיו וללמוד אותו שאלימות איננה הדרך.

באשר למאסרים המותנים התלוים ועומדים כנגד המשיב החלט בית-משפט קמא לחופף את כל המאסרים המותנים למאסר המותנה הארוך של שישה חודשים.

באשר לסת' התחתון של מתחם הענישה החלט בית-משפט קמא להוסיף חודש אחד לסת' התחתון (שהוא שלושה חודשים מאסר), כך שהענישה בגין התקיק נשוא הדיון תעמוד על ארבעה חודשים מאסר בפועל, ושישה חודשים מאסר על-תנאי מופעלים במצטבר (כשאר המאסרים המותנים מופעלים בחופף לששת חודשים המאסר על-תנאי שהופעל) כך שבסת' הכל על המשיב לרצאות 10 חודשים מאסר בפועל.

ambil ההתחייבות הכספיות שבסך 1,000 ₪ ובסך 4,000 ₪ ההחלטה בית-משפט קמא להפעיל את ההתחייבות הכספיות על סך 1,000 ₪, ואילו את ההתחייבות הכספיות בת 4,000 ₪ להאריך במשך 18 חודשים נוספים, וכן הוטלו על המשיב שלושה חודשים מאסר על-תנאי במשך שלוש שנים.

בערעורה טעונה המדינה, כי מדובר במשיב אלים שבבערו שבע הרשעות קודמות במגוון עבירות ודרכו, כך נטען, היא דרך הפשע. באשר לעבירות נשוא הדיון טעונה המדינה, כי התנהגותו של המשיב ברינוייה, אלימה, ומשלוחת רсан. מי שמעז לאיים על מאבטחים בבית משפט לעניין השופטת הדנה בתיק, ובמה שරחזר לבית המשפט עם סיכון, מוכיח שהוא אדם מסוכן מאוד וחסר עכבות. מדובר במשיב שיש לו בעיה רצינית של שליטה בנסיבות המכיר רק אלימות כדרך לפתורן סכוסכים.

באשר למתחם הענישה שקבע בית-משפט קמא (3-12 חודשים) טעונה המדינה, שבית משפט קמא שגה משהשית על המשיב את הרף התחתון של המתחם. נכון עברו הפלילי הכבד של המשיב, והעובדה שלא נרתעת מרובע מאסרים מותנים, ומshaion שום אופק שיקומי או טיפול, היה על בית-משפט קמא לפסק, לטענתה המדינה, את הרף העליון של המתחם אותו קבע, מה גם שבית משפט קמא קובע, שהמשיב לא השתקם ואין סיכוי של ממש להשתקם.

המדינה טעונה, שנוכח הוראת סעיף 58 של חוק העונשין היה על בית-משפט קמא להפעיל את כל ארבעת המאסרים המותנים במצטבר, זולת אם קיימים טעמים מיוחדים שיירשמו, ובית משפט קמא לא נימק מדוע הוא חופף שלושה מן המאסרים המותנים ומפעיל במצטבר רק את המאסר המותנה הרביעי, הויאל ולא הייתה סיבה להחיפה חלקית זו, ואין סיבה להקלה כshedobor בנאים אלים, חסר כל רسان ומשמעות.

המדינה עותרת לקבלת הערעור, החמרת עונש המאסר תוך הטלת הרף העליון של המתחם, וכן הפעלת המאסרים המותנים במצטבר ולא בחופף.

ו".א. בדין שהתקיים בפנינו ביום 6.2.2020, טען הסגנו בפתח הישיבה, שלא דעתו שוגה המדינה בהבנת עובדות כתב-האישום שכן המפורט בכתב-האישום, מסעיף 5 ועד הסוף, לא התרחש באולם בית- המשפט, אלא המתואר בסעיפים 5 + 6 של כתב-האישום התרחש בתוך היכל המשפט, אך מחוץ לאולם המשפטים, והמתואר בסעיפים 11-7 של כתב-האישום התרחש ברחבה הכניסה של בית-

המשפט.

ו"ב. לעיצומו של עניין, חזרה ב"כ המדינה על הטענות שפורטו בערעור, והדגישה, כי בנסיבותיו של הנאשם הענישה שהוטלה (סה"כ 10 חודשים מאסר בפועל) איננה מספקת נוכח נסיבותו של הנאשם, הרשעותיו הקודמות, וארבעת המאסרים המותנים שלא הרתיעו.

לאחר שב"כ הנאשם הראה לב"כ המדינה באמצעות מכשיר הסמארטפון שלו את הסרטון המתעד את האירוע, אישרה ב"כ המדינה שהמתואר בסעיפים 6-5 של כתב-האישום אכן התרחש במסדרון של בית-המשפט (ולא באולם המשפטים), אך חזרה על-כךשמי שמתפרק במסדרון, מאים על מאבטחים וחוזר למקום עם סכין, עונש המאסר המוטל עליו אמר לעלות על ארבעה חודשים, והוסיפה, כי התפרעותו של הנאשם הchallenge באולם המשפטים, אך האיומים היו במסדרון.

ו"ג. סנגורו של הנאשם, עו"ד בוריס שרמן, עשה את כל אשר ביכולתו למען מרשו-ה הנאשם. בין היתר טען, שבניגוד לקביעת בית-משפט קמא, מתחם הענישה ההולם בנסיבות העניין מתחילה במאסר על-תנאי ועד למספר חודשים מאסר בודדים אותם ניתן לרצות בעבודות שירות.

הсанגור הציג בפנינו את הסרטון המתעד את האירוע על מכשיר הסמארטפון שלו, כסבירו שבסרטון ניתן לצפות בו בהתרחשות במסדרון בית-המשפט (סעיפים 5 + 6 של כתב-האישום) לרבות עזיבתו של הנאשם את בית-המשפט, כשהוא נראה יוצא משם בריצה. לאחר מכן ניתן לצפות בחזרתו של הנאשם להיכל המשפט (סעיף 7 ואילך של כתב-האישום).

בנוסף צפינו בסרטון אחר (חרף התנגדות ב"כ המדינה), כשהсанגור מסביר, שסרטון זה מתייחס לשלב שלאחר נפילת הסכין, כשהמאבטחים מכנים את הנאשם להיכל המשפט, כשידיו אזוקות מאחור, מושיבים אותו בהדיפה על ספל, ובהמשך, הצביע הסנגור על-כך שראוי הסרטון שה הנאשם מוכה כשהוא אזוק.

לעצם העניין טען הסנגור, שהאיומים של הנאשם היו איומים מרומיים-משמעותיים, וכי עבירות האיומים שנעבירה על ידי הנאשם היא ברף הנמור ביותר, והדבר אמר לבוא לידי ביטוי בנסיבות הענישה.

כמו- כן הגיע הסנגור לעיינו את פרוטוקול הדיון שהתקיים ביום האירוע (16.9.19) ב-ת"פ (שלום עכו) 18-07-2016 מדינת ישראל נ' שי שושנה (הוא הנאשם), דהינו, הדיון שבו הורה בית-המשפט למאבטחים להוציא את הנאשם מן האולם לאחר שלא נשמע להוראותיו של בית-המשפט להימנע מלדבר (עמ' 21 לפורת', שם), והמאבטחים הוציאוו מאולם המשפטים. יצוין, שגם אחד של הנאשם הוצאה מן האולם לאחר שדיבר עם עדת התביעה (אמו - עמ' 13 לפורת', שם).

בפרוטוקול זה מופיעה עדות אמו של המשיב, כעדת תביעה, שאף הוכרזה כעודה עונית (שם, בעמ' 13-12 לפrox'). הגם שצוין באותו פרוטוקול (עמ' 14, שם) ש:"**הנאשם צוחק**" ו"**הנאשם מתגלגל מצוחק**" טען הסגנור, שהמשיב היה מצוי אותה עת בסערת רגשות, כך גם אחיו ומדובר באירוע מאד טעון מבחינת המשיב, ולא בסתואציה רגילה.

לטענת הסגנור, האירוע נשוא כתוב-האישום אינו בדרגה כה קשה שיש בה כדי להצדיק עונישה חמורה.

עוד ובנוסף, הגיע הסגנור פסיקה שנועדה לתמוך בטעنته לפיה הכלל אמרו להיות שכاصر מופעלים מספר מסרים מותנים נעשה הדבר תוך חפיפה ביניהם, ובין השאר הפנה הסגנור ל-ע"פ 4517/04 **מסראווה נ' מדינת ישראל פ"ד** נת(6) 119.

לטעמו של הסגנור, לא נפללה שגגה בגזר-דיןו של בית-משפט קמא, ועל בית-המשפט לבחון את העונישה שהוטלה על המשיב במבט כולל. בשים לב לסרטונים שהוצגו ובנסיבות העניין, אין הצדקה, לדעת הסגנור, להטערב בגזר הדין הן משום שבית משפט קמא נימק היטב את מסקנותיו, והן בהתחשב בנסיבות הלא פשוטות של המשיב.

י"ד. לאחר שנטנו דעתנו לכטב האישום שבעובדותיו הודה המשיב ועל פיה הורשע, לפרוטוקול הדיון שהתקיים ביום 16.9.19 ב-ת"פ 2666-07-18 בבית משפט השלום בעכו, דיוון שמננו הוצאה המשיב, לגילין הרשעוטיו הקודמות של המשיב, לטיעונים לעונש שפירטו באי כוחם של שני הצדדים בפני בית-משפט קמא, ולאחר שגם עיננו בגזר-דיןו של בית-משפט קמא, בערעורה של המדינה, בטיעוניהם המפורטים של באי כוח שני הצדדים בדיון שהתקיים בפנינו ביום 6.2.2020, לרבות סרטונים שהציגו בפנינו הסגנור באמצעות הסمارטפון, ולאחר שגם עיננו בפסקה הרלוונטית, מסקנתנו היא שיש לקבל חלקיות את ערעור המדינה.

ט"ז. אין להקל ראש בחומרת הנסיבות שבהן ביצע המשיב את שתי העבירות בהן הורשע, עבירות אשר בוצעו בבית המשפט:

עבירת האיוםים כלפי המאבטחים לאחר שהוציאו את המשיב מאולם המשפטים, באומרו להם: "**חכו אני הולן להביא כליכם ואני אראה לכם**", והחל לróż לעבר דלת היציאה של בית-המשפט, ובמהמשך חזרתו של המשיב אל רחבת בית-המשפט, כשהוא מאים על אחד המאבטחים: "**אני לא מאים, אני מקיים**".

בהמשך: העבירה של החזקת סכין שלא כדין, כאשר הסcin נפללה מרגלו של המשיב לאחר שנעוצר והוביל אל כותלי בית-המשפט, ועסקין בסכין מתקבעת שארוך להבה כ-9 ס"מ.

עיר עוד, כי לא נעלמה מעינינו טעنته של הסגנור, על-כך שהמאבטחיהם היו אלימים כלפי המשיב לאחר שנפללה הסcin מרגלו של המשיב שנעוצר ונאזור, אך את טענותיו בעניין זה היה על הסגנור להביא בפני הרשות המוסמכות.

ט"ז. כאמור כבר לעיל, הצביע בפנינו הסגנון על סערת הרגשות שבאה היה נתון המשיב בדיון המשפטי שהתקיים בעניינו ב-ת"פ 18-07-2666, שבו העידה אמו עדות תביעה שהוכרזה כעדה עוינית, דהיינו, אותו דיון שמננו הוצאה המשיב על ידי המאבטחים מן האולם לאחר שלא הקשיב להעורותיה של צבי השופטת, ואולם, אין בכך בשום פנים ואופן כדי להכחות מחומרת האויומים שהושמעו לפני המאבטחים, וכל וחומר שאין בכך כדי להכחות מחומרת העבירה של החזקת סכין מתקבעת (שאורך להבה כ-9 ס"מ).

לא לモתר להפנות לדברי בית-משפט קמא בפסקה 6 של גזר הדין: "הנאשם במעשה פגע בשלטון החוק, עת איים על משמר בתי המשפט בתוקף כותלי בית-המשפט, ומידת הפגיעה היא בגיןות" וכן דברי בית-משפט קמא בפסקה 7 של גזר-דין, בציינו, כי הביא בחשבון את העדר התכnon שקדם לחלק הראשון של העבירות ואולם: "לאחר כן הוא שב לבית המשפט, איים על המאבטחים והחזקת סכין, ולחلك זה היה תכnon".

ו"ז. על כל אלה יש להוסיף את הרשעותיו הקודמות של המשיב שאינו אלא כבן 22 (יליד ינואר 1998), שהורשע לראשונה בבית המשפט לנוער בחיפה בדצמבר 2012 (בהתוותן בן פחות מ-15), במצבו עבירות של מעשה מגונה בקטין, אויומים, היzik לרכוש בمزיד, החזקת סכין, תקיפה סתם, שימוש בסמים לצריכה עצמית, גנבה, פריצה לבניין שאינו דירה, החזקת נשק חשוד כגנוב, סיוע לפריצה לרכב, מעשה מגונה תוך שימוש בכוח או אויומים, ותקיפה הגורמת חבלה ממש, ונדון ל-18 חודשים מאסר בפועל.

ב يول 2013 נדון המשיב פעם נוספת בבית המשפט לנוער בחיפה בגין הייזק לרכוש בمزיד, החזקת סכין, ניסיון לתקיפת עובד ציבור, תגרה, אויומים, פריצה לבניין שאינו דירה, החזת רכב מנועי בمزיד, שבלי"ר ונטישה במקום אחר, תקיפה סתם, מעשה מגונה בקטין, ונדון ל-12 חודשים מאסר בפועל.

בינואר 2015 נדון המשיב בבית המשפט לנוער בחיפה ל-12 חודשים מאסר בפועל בגין תקיפת זkid הגורמת חבלה של ממש.

בנובמבר 2017 נדון המשיב בבית משפט השלום בתל-אביב בגין הפרת הוראה חוקית (2 עבירות) והחזקת סכין שלא כדין ונדון לשולשה חודשים מאסר בפועל, ושישה חודשים מאסר על-תנאי שלא יעבור על העבירות בהן הורשע (ובهن בין היתר: החזקת סכין שלא כדין).

בינואר 2018 נדון המשיב בבית משפט השלום בעכו בגין אויומים ותקיפה סתם (בן זוג) ל-14 חודשים מאסר בפועל, וכן חדש מותנה שלא יעבור עבירת אויומים (כפי שנקבע בערעור שהגיש המשיב לבית המשפט המחויז).

במאי 2018 נדון המשיב בבית המשפט לנוער בנתניה בגין אויומים ותקיפה סתם, ל-5 חודשים מאסר על-תנאי,

שלא יעבור כל עבירות אלימות לרבות איומים.

בנובמבר 2018 נדון המשפט בבית משפט השלום בטבריה בגין איומים למאסר מותנה בן שלושה חודשים.

מתוך 22 שנות חייו ריצה המשיב עד כה כ-5.5 שנים במאסר מאחריו סORG ובריח.

ו"ח. אנו סבורים, כי בית-משפט קמא הקל עד מאד עם המשיב כשהטיל עליו בגין העבירות נשוא הדיון עונש מאסר בפועל קרוב מאוד לסת' התחתון של מתחם העונישה, דהיינו, ארבעה חודשים מאסר בפועל, בהתחשב בכך שהמתחם הוא החל בשלושה חודשים מאסר בפועל ועד 12 חודשים מאסר בפועל.

בנוסף, ראה בית-משפט קמא לנכון להוראות ארבעת המאסרים המותנים שהיו תלויים ועומדים כנגד המשיב באופן שהמאסרים המותנים בני חמישה חודשים, שלושה חודשים וחודש אחד ירוצו בחופף לששת חודשים המאסר על-תנאי שהופעלו במצבבר, וזאת מבלתי שקיים בעניינו טעמים שיש בהם כדי להצדיק את חפיפתם של ארבעת המאסרים המותנים.

ادرבה, העובדה שארבעת המאסרים המותנים לא הרתיעו את המשיב מלוחזר ולבצע עבירות איומים, ולרבות עבירה של החזקת סכין, יש בה כדי להצביע על-כך שאין מORA החוק על המשיב.

יתר על כן, כפי שבצדק קבע בית-משפט קמא בגזר-דין, פסקה 8: **"איןני קובל שהנאשם השתקם, כמובן, ואני קובל שקיים סיכוי של ממש כי הנאשם ישתקם".**

אכן, המשיב הלין על-כך שלמרות השנים שבהן ריצה עוני מאמסר בפועל הוא לא זכה לעبور בין כותלי הכלא טיפול שיקומי וטיפול לשליתה בכעסים, וכן רצוי כי תקופת שהייתו של המשיב בכלא תנצל, בין היתר, גם על מנת שייעבור טיפול כאמור, ואולם, אין בפנינו נימוק שיש בו כדי להצדיק את הפעלת ארבעת עוני המאסר על-תנאי בחופף זה לזה.

ו"ט. בצדק, הפניה המדינה לע"פ 2336/16 **רייד מזאריב נ' מדינת ישראל** (4.12.17) שם נקבע בפסקה 32:

"... נראה כי יש לקבל את טענת המשיבה בערעורה שכגד, והוא כי יש להוראות על רצוי המאסרים המותנים שהוטלו על המערער במסגרת הרשותו בפרשת 2012, באופן מצבבר זה עם זה ובמצטבר עם הטלת עונש המאסר במקרה זה, ולא באופן חופף. זאת, נוכחות הוראת סעיף 58 לחוק העונשין, על פייה בכלל, תקופת מאסר על תנאי תרוצה באופן מצבבר על פני התקופה שנקבעה לעונש מאסר בפועל, כאשר בית המשפט רשאי לסתות מכלל זה אך מטעמים שיירשמו. כך גם, ככל שגדלה מידת הזיקה בין העבירה

הኖחית לבין העבירה שבגינה הוטל עונש המאסר המותנה, כך תיטה הCPF לטובת החלט ברירת המחדל של צבירות עונשים על פני החלטם בחופף (ראו גם: ע"פ 5974/13 מוחמד עודה נ' מדינת ישראל, [פורסם ב公报] פסקאות 12-16.1.2014); ע"פ 13/13/2016 מלכיאל נ' מדינת ישראל, [פורסם ב公报] פסקה נ"ח (10.3.2016)). בעניינו, לא נמצא טעמים המצדיקים השთת העונשים באופן חופף, כחריג לכלל של הנסיבות עונשים. אדרבה, נוכח עברו הפלילי של המערער והעובדה שלא בשל מושבו לסתורו בחלוּף זמן מועט ביותר, חרף המאסרם המותנה אשר הוטלו עליו בגין ביצוע מעשים דומים בעבר אשר כללו מהרתוינו, נוטה הCPF בבירור לכיוון ברירת המחדל של צבירות עונשים על פני החלטם באופן חופף (ראו למשל: ע"פ 1880/14-U מאש נ' מדינת ישראל, [פורסם ב公报] פסקה 8 (19.11.2014)). זאת גם נוכח העובדה שעונש המאסר על תנאי שנגזר על המערער לא מילא, וזאת בלשון המעטה, את תכליתו הרטעתית (ע"פ 4716/12 מדינת ישראל נ' דטסה, [פורסם ב公报] פסקאות 21-22 (6.6.2013)). אשר על כן ובצירוף נסיבות העבירה הנוכחות, קיימים טעמיםכבד משקל להפעיל את עונשי המאסר על תנאי באמצעותו - הן לגבי היחס בין שתי תקופות המאסר על תנאי שהוטלו על המערער, האחת במשך 18 חודשים והשנייה במשך 6 חודשים, והן לגבי הנסיבות לעונש המאסר בפועל שנקבע בתיק זה".

הسنגור הפנה, בין היתר, ל-CPF (מחוז חיפה) 40239-08-15 מדינת ישראל נ' סאגיאן (11.11.15) שם ציין כי הנשיא ר. שפירא, שלמרות שהיא מקום להפעיל לפחות חלק מן המאסרם המותנים במצטבר, ולא בחופף, הרי אין מתקיימים התנאים המצדיקים התערבות בגזר הדין של בית-משפט קמא.

ואולם, למעשה קיימת בדבריו של כב' הנשיא ר. שפירא הנמקה נוספת והיא:

"במקרה שבפנינו בחר המשיב לנוהל אורח חיים עבריני ואין לו להלין אלא על עצמו. יחד עם זאת לא ניתן להתעלם מהעובדה שמדובר במאסרים מותנים שנגזרו עליו לפני שנים רבות, על כל המשתמע מכך". (ההדגשה שלנו).

ואילו במקרה שבפנינו הוא מקרה שונה, שהרי המאסרם המותנים נשוא דיןנו הוטלו על המשיב בתאריכים 19.11.17, 2.1.18, 16.5.18 ו-14.11.18, דהיינו, לפני זמן לא רב כלל ועicker.

כ"א. נוסף, כי איןנו סבורים שיש כאמור ב-CPF 4517/04 מסראווה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ט(6) 119 (להלן: "ענין מסראווה"), כדי לסייע בידי המשיב והוא מפנים לדברי כב' השופט א. או ז"ל בעמ' 135:

"... אכן, צבירותם של עונשים מספר תנתאים בעיקר לסייעו לסייעו שפה אין כל זיקה בין כמה עבירות, או אז כאשר חומרתן המופלגת של העבירות מחייבת כי העונשים ירוצו במצטבר. אולם

מקום שבו יש לראות בכמה עבירות כמשמעותו למסכת עברינית אחת, כי אז הכלל הוא כי העונשים בגין יחפפו זה את זה (ראו ע"פ 269/78 חליואה נ' מדינת ישראל [13], בעמ' 401-402). זהה הוא המקרה שבפניו, שבו לעבירה בדבר נשיאתו של הנשך ללא היתר זיקה של ממש לביצועה של העבירה האחרת שבה הורשע המערער שעה שנייה לפגוע מאותו נשך בחוסם".

בעניין **מסרואה** מדובר היה בעבירה של נשיאת נשך ללא רשות וUBEIRA של ניסיון לפצוע בנסיבות חמימות. נקבע שם, שלUBEIRA של נשיאת נשך ללא היתר יש זיקה ממשית לביצוע העבירה האחרת, שהרי באמצעות אותו נשך עצמו ניסה המערער (שם) לפגוע בחוסם, ולכן הייתה הצדקה להוראות על חפיפה של המאסריהם המותנים שהופעלו.

לעומת זאת, במקרה שבפניו מדובר באוימים שהшиб כלפי מאבטח בית-המשפט, כאשר אויומים אלה עומדים בפני עצם. בהמשך, כשחרז המשיב לבית המשפט התווספה העבירה של החזקת סיכון שלא כדין.

עוד נסיף, שהעובדה שהшиб, למרבה הצער, בחר לעצמו אורח חיים עברייני, כשהמאסרים המותנים שבתי המשפט הטילו עליו פעמיים אחר פעם לא הרתיעו, מחייבת אף היא הפעלה במצטבר של המאסרים המותנים, ואין לшиб להlain אלא על עצמו בלבד.

כ"ב. הסגנור ביקש מأتנו להסתכל על התמונה הכללת של ההתרחשות שארעה באותו יום בבית המשפט. לשם כך הציג בפניו הסגנור את הסרטון המתעד את המקרה, באמצעות הסמארטפון, וביקש לשכנענו שהפעלת כל המאסרים המותנים במצטבר זה זהה, בנוסף לתקופת המאסר בפועל שהטייל בית-משפט כמו בין התקיק נשוא הדיון, מביאה לתוצאה בלתי סבירה ובלתי מידתית.

לטענת הסגנור, אין כל יחס בין העבירות שבייצע המשיב לבין הפעלת כל המאסרים המותנים במצטבר, מה שביא לכך שהיא על המשיב לרצות תקופה ארוכה של מאסר בפועל, כשהארוע שהתרחש באותו יום אין בו כדי להצדיק זאת.

шиб על-כך, שבית משפט קמא הלך כברת דרך גדולה עד מאוד לקראת המשיב בכך שהסתפק בהטלת עונש מאסר בפועל לתקופה של ארבעה חודשים בלבד, כאשר מתחם הענישה נע בין שלושה חודשים מאסר בפועל עד 12 חודשים מאסר בפועל, בעוד שהן נוכחות נסיבות ביצוע העבירות, והן בהתחשב בהרשעותיו הקודמות של המשיב, היה מקום להטייל עליו עונש מאסר שהוא קרוב לרף העליון של המתחם.

בבאונו לקבוע את התוצאה הסופית בערעור זה הנחה אותנו העיקרון שאין זו דרך של ערכאת הערעור למצות את הדין עם הנאשם כשמתקבל ערעור המדינה על קולת העונש.

לצד החומרה הבאה לידי ביטוי בעצם ביצוע העבירות של אוימים והחזקת סיכון, והעובדה שהшиб מנהל אורח חיים עברייני ואין מORA החקוק עליו, לרבות העדר אופק שיקומי, הבאונו בחשבון את גילו הצעיר של המשיב (22),

הוଡאתו בעובדות כתב-האישום, נסיבות חייו הלא פשוטות כפי שתוארו על ידי סנגورو, ודברי החריטה והצעיר שהביע המשיב בדברים שנשא בפני בית-משפט קמא. סברנו, שנוכח השיקולים לקולא שצינו לעיל, ראוי לפתחו למשיב צוהר של תקווה, לעתיד לבוא, ולהימנע מלמצאות את הדיון עמו.

כ"ג. החלטנו אפוא שלא להתרебב בארבעת חודשי המאסר בפועל שהטייל בית-משפט קמא על המשיב, ואולם באשר להפעלת המאסרים המותנים, מחייבים אנו לקבל חלקית את ערעור המדינה, כך שבנוסף לששת חודשי המאסר על-תנאי (שהוטלו ב-ת"פ (שלום תל-אביב) 16-12-11415) אשר הופעלו במצטבר לאربعעת חודשי המאסר בפועל, יופעלו במצטבר גם שלושת חודשי המאסר על-תנאי (שהוטלו על המשיב ב-ת"פ (שלום טבריה) 18-05-16520), ואילו חמשת חודשי המאסר על-תנאי (שהוטלו ב-ת"פ (בית המשפט לנוער נתניה) 16-04-12045) וחודש מאסר על-תנאי שהוטל בע"פ (מחוזי חיפה) 18-02-18558 יופעלו בחופף.

בסך הכל ייאפוא על המשיב לרצות 13 חודשים מאסר בפועל, בגיןו ימי מעצרו מיום 16.9.2019.

כל שאר חלקי גזר-דיןו של בית-משפט קמא - עומדים בעינם ללא שינוי.

שליטות שב"ס מתבקשים בזאת לשקל אפשרות לשיבוצו של המשיב בתוכנית שיקומית לרבות טיפול בשליטה בנסיבות.

לחיצירות: יש להנפיק פקודת מאסר מתוקנת כמו כן יש להמציא לשב"ס את העתק פסק הדיון.

ניתן היום, ט"ז שבט תש"ף, 11 פברואר 2020, במעמד הנוכחים.

שי שטמר, שופט
עמיתה

כ' סעב, שופט

י' גריל, שופט עמידה
[אב"ד]